

1) Невъзможно е да се представят счетоводни документи, произлизащи от дветъ заинтересовани страни и доказващи, че стойността на така нареченитъ купени отъ банката жита е била изплатена на г. Деклозиеръ. Нъщо повече, Търговската банка е оная, която, като кредиторка на държавитъ-истци, отъ следния день на примирието е предприела постъпки, за да добие отъ английския секвестръ правото свободно да разполага съ паритъ, вложени на нейна смѣтка въ „Лондонъ Каунти Ендъ Уестминстеръ Банкъ“;

2) Българското правителство признава, че е секвестирало въ Търговската банка пари, принадлежащи на г. Деклозиеръ и които сж били предназначени за изплащане на житата. Тия пари, възлизащи на една сума по висока отъ 3 милиона франка, сж били оставени въ банката отъ г. Деклозиеръ за изплащане на предприетитъ покупки;

3) Макаръ фактътъ, че българскитъ военни власти въ момента на мобилизацията сж реквизирали житата, да е нормаленъ, не е възможно да се поддържа, че въ случая българското правителство е турнало ржка върху реквизиционни разписки и е секвестирало пари, принадлежащи на единъ неговъ подданикъ. Напротивъ, тия мърки ставатъ ясни, ако сж били предприети по отношение имота на една неприятелска сила.

Истината върху тая афера е, че г. Деклозиеръ, предъ неминуемостта на българската мобилизация, е пожелалъ да предпази отъ разпиляване запаситъ отъ житни храни, които е билъ събралъ върху българска територия. Що се отнася до доставчицитъ му, собствеността е била прехвърлена върху Търговската банка. Контъръ-писма сж указвали на фиктивния характеръ на тази продажба. По тоя начинъ г. Деклозиеръ е гарантиралъ своитъ довѣрители отъ едно евентуално оспорване отъ страна на банката.

Българското правителство презъ всичкото време добре е знаело каква е тази операция:

1) На 16 октомврий 1915 г. чрезъ началника на Обществената безопасностъ, Георгиевъ, адютанта на военния командантъ на София, поручикъ Гуновъ, и главния счетоводителъ на Българската народна банка, Карановъ, българското правителство е сложило ржка върху счетоводнитъ книжа на предприятието и на банката. Контъръ-писмата сж се намирали въ това двойно смѣтководство;

2) Българското правителство се е натъкнало на многократнитъ протести отъ страна на директоритъ на Търговската банка, когато е предприело секвестрирането на житата и на паритъ на държавитъ-истци. Г. г. Буровъ и Губидѣльниковъ чрезъ писма отъ 23 и 30 октомврий, 14 и 16 ноемврий 1915 г. сж разкрили положението предъ началника на